

INSTITUT VIL·LA ROMANA
LA GARRIGA

XIX CONCURS 2013-2014

EL GUST PER LA LECTURA

Institut Vil·la Romana

La Garriga

Categoria D

Roberto Innocenti i Aaron Frisch. *La Caputxeta Vermella*

Títol: Els músics de Bremen

**Autors: Joan Gámez i Rodríguez, Nica Sirés i Mikheyeva, Hamza El
Louah, Àlex Santos Contreras i Eduard Vila de Vargas**

3r ESO – Grup D –

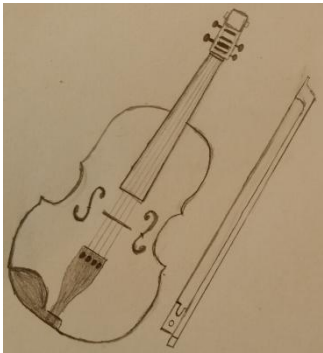
Professora: Sílvia Garcia Dalmases

Els músics de Bremen

Nens i nenes, apropieu-vos i escolteu! Tinc una història per a vosaltres que ben segur no oblidareu! No comença per “Vet aquí una vegada” ni per “Temps, era temps”, és una història molt moderna, una història de fets recents...

Tot comença en un centre comercial de pa sucat amb oli, d'aquí a pocs dies tancaran el negoci. En Joan és cambrer temporal d'un local a l'interior; quan acabi l'estiu engruixirà

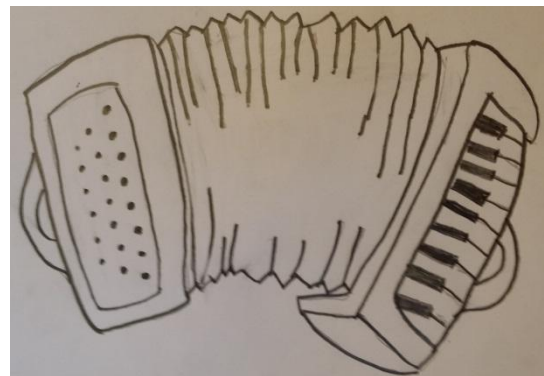
la llista de l'atur sense opció. Al costat hi treballa en Martí, que a causa de la pressió fiscal tancarà avui. No massa lluny d'aquí, hi treballa l'Albert, que exerceix d'advocat en un gabinet. Un judici mediàtic, un company perdé, i ara tots aniran al carrer. La Núria, a l'escola de música mestra és, però com que és interina, serà despatxada sense més.

A la cua de l'atur es conegueren, i una afició comuna tingueren. Toquen instruments, tots ells diferents. En Joan toca el violí, en Martí el clarinet, la Núria l'acordió, i la guitarra, l'Albert. Fa goig, aquest grup, i té molta tirada. Decideixen anar a Bremen, capital de la música per excel·lència, on volen fer sonar les seves cançons i crear tendència. Emprenen el viatge amb poc equipatge, porten els instruments i una maleta amb els bons moments. Se'n van de la seva terra compungits de pena. Prou d'hora es fa de nit, i paren en un hostal. Li demanen a l'amo un lloc on poder descansar.

—“Si no porteu diners, aneu-vos-en d'aquí.”

—“Esperi!” —digué en Joan. “Jo li tocaré el violí. Els meus amics i jo som músics d'afició.”

— “Si feu un bon concert, i si a mi m'agrada, aquesta nit podreu fer aquí la vostra estada.”

Fan un concert. Deixen els hostes ben bocabadats, i fins i tot l'amo plora a bots i a barrals.

— “Nois, m'heu sorprès, toqueu de meravella! Us vull contractar per amenitzar l'hora de sopar.”

Feliços, somriuen, estan encara a les nostres contrades. Han trobat feina en condicions insospitades. Per fi creuen que sense emigrar pots arribar a treballar, i poden presumir-ne que treballen gaudint-ne.

Vet aquí el final de la nostra història, que té un missatge clar: no perdís l'esperança, perquè encara es pot triomfar!

